

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskernes Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

PREBEN WENCK

DEN FULDE SANDHED

OM LANDSFORRÆDDERIET OG MORDENE
PAA DE DANSKE SOLDATER

DEN 9. APRIL

TRYKT SOM MANUSKRIFT

*Uddelt i 100.000 Eksp. til danske
Husstande over hele Landet
16. November 1940*

PREBEN WENCK

DEN FULDE SANDHED

**OM LANDSFORRÆDDERIET OG MORDENE
PAA DE DANSKE SOLDATER**

DEN 9. APRIL

TRYKT SOM MANUSKRIFT

*Uddelt i 100.000 Ekspl. til danske
Husstande over hele Landet
16. November 1940*

Thorvald Stauning — paa Mødet i Forum den 27. Oktober:
Jeg er lykkelig ved den Beslutning, jeg traf (den 9. April).

Social Demokraten — i en ledende Artikel den 29. Oktober:
Der findes her i Danmark en moralsk, uanstændig og politisk saare angribelig Underverden, der beskæftiger sig med noget, man nok kan kalde for Falskspil —
en politisk Underverden af den modbydeligste Art, en Underverden, som vi ikke vilde tro fandtes i dette Land.

Kristeligt Dagblad i en ledende Artikel den 27. Oktober:
Stunden er endnu ikke inde (til at kræve fuld Besked om Sandheden om den 9. April). *Vi har Brug for vor Nattesøvn.*

Officerspjecen »*Som vi saaede* —«

Vi har 13 Døde og 23 saarede, ofrede alene paa hvadkan-det-nytte Teoriens foragtelige Alter og som et ganske unødvendigt Skalkespil overfor det danske Folk.

Den danske Hær og med os den danske Ungdom har et privat Regnskab at gøre op med den 9. Aprils Mænd.

Den niende Aprils Mænd vil erfare det.

FORORD

Lad os i denne alvorlige Stund være fuldt oprigtige. Skifte Vejr og Vind lige. Der var (og er) i Danmark og i Norge som i Sverige stor Sympati for Vestmagterne. Jeg skal her ikke komme ind paa *Aarsagerne*. Det er dødsensfarligt især for et lille Land med en udsat geografisk Beliggenhed at anlægge udenrigspolitiske Synspunkter, *der udelukkende er baseret paa Følelser*.

Følelser, især stærke Følelser, hindrer sund og kritisk Vurdering af de virkelige Faktorer, der kommer til at øve afgørende Indflydelse paa vor Skæbne som Nation. Det havde først og fremmest været vor Regerings Pligt i Tide at oplyse det danske Folk om vort Lands Stilling, men

Det blev ikke gjort.

Uanset hvad man saa end mener om det danske Folks engelskvenlige Indstilling — og jeg mener ikke noget godt om denne Side af Sagen — er det kun billigt her at fremhæve, at mange Danske (og Nordmænd) var i god Tro, naar de mente, at en stærk engelsk »folkelig« Sympati i Forbindelse med et svagt Forsvar lod sig forene med statslig »ligelig og ensartet Neutralitetspolitik«.

Den danske Regering lod vort Folk blive i denne Tro.

For alle disse Folkefæller kom den tyske Besættelse af vort Fædreland som en fuldstændig Overraskelse og maatte — uanset alle offentlige Erklæringer om det modsatte — inderst inde

føles som en ydmygende, ufortjent og haardhændet Behandling af en lille Nabostat, der i Tusinde Aar havde været et frit Folk, som kulturelt var højt udviklet og som i det mindste ikke ønskede Krigen.

Det er paa Baggrund af denne Følelsesindstilling, der stadig behersker vort Folk — Regeringen og Systemet har nemlig ogsaa *efter* Besættelsen omhyggeligt undgaaet at fortælle det brede Folk Sandheden om Aarsag og Virkning — at man maa se og bedømme det voksende »Tyskerhad«, der som en alvorlig Fare griber mere og mere om sig, des længere Besættelsen varer og som næres og øges af selve Systemets kortsynede og ansvarsløse Agitation, samtidig med at man paa Plakater og ved Paamindelser søger at give det Indtryk af, at man maner til »Ro, Sammenhold og Værdighed«.

Et modbydeligt Dobbeltspil som det Rane Jonsen udførte, da han *for at redde sit eget Skind* lod, som om han kæmpede for sin Herre og Konge, medens han i Virkeligheden forraadte ham.

Der var hos alle gode Danske den 9. April ærlig Vilje til at glemme Fortiden og *samles om Fremtiden*. Hævnfølelse ligger i øvrigt det danske Folk fjernt, og vi føler alle Medansvar for, hvad der den Dag skete. Det gælder ikke mindst danske Officerer og nationaltsindede danske Mænd, der allerede før den 9. April — *ligesom Regeringen og Systemet* — vidste, at Danmarks virkelige *udenrigspolitiske Vilkaar*, hverken militært eller neutralitetsmæssigt dækkede den almindelige Opfattelse, som gjorde sig gældende i Folket og som ogsaa vidste, *at den danske Regering reelt, moralsk og traktatligt var bundet af Virkeligheden* — og

at det i en given Situation derfor drejede sig om vor nationale Ære og vor ærlige Pligttroskab overfor indgaaede, højtideligt bekræftede Forpligtelser (Ikke-Angrebstraktaten).

En absolut Forudsætning for, at den saa stærkt nødvendige nationale Samling efter den 9. April blev bæredygtig, var, at de Mænd, der havde det politiske Ansvar for den Udvikling, der førte til denne Dag, forsvandt ud af vort offentlige Liv — indtil en endelig Dom kunne fældes. — A n d e t f o r l a n g t e s i k k e.

*Dette skete ikke. Tværtimod: Systemet og dets Mænd sikrede sig i selve Katastrofens Stund al politisk Magt her i Landet og har siden misbrugt baade denne og Begreberne: Gud, Konge og Fædreland til at vildføre det danske Folk og samtidig — uden at Menigmand forstod det — udvist en utrolig Mangel paa Loyalitet overfor *Konsekvenserne* af den 9. April og dermed *fra dansk Side* svækket Forudsætningerne for det tyske Løfte, der blev afgivet ved Besættelsen.*

Derfor skrev jeg da Pjecen »9. April«, som Systemet retsstridigt forsøgte at undertrykke — derfor kom Officerspjecen »Som vi saaede — !« Ikke som Hævnfølelse overfor Fortiden, men som Forpligtelse overfor Danmarks Fremtid.

Det har ikke hjulpet e n d n u. Personlig Nedrakning, økonomisk Forfølgelse, Bagtalelse og Bagvaskelse har Systemet hensynsløst brugt mod de Personer, der følte det som en Pligt at sige Sandheden. Pressekampagnen mod Officerspjecen er betegnende. Fra »Kristeligt Dagblad« til »Ekstrabladet« kappedes alle Systemets Blade om at fordreje Sandheden og mistænkeliggøre baade Udgivere og de Officerer, der havde skrevet Forordene. »Politiken« sejrede i denne Smudskonkurrence med sit *gemene, bundsjoftle* Angreb paa de danske Mænd, der den 9. April stillede Livet i Pant for Regeringens forbryderiske Politik.

Allerede i Pjecen »9. April« havde jeg advaret Systemet — fortsatte det ad denne Vej, vilde jeg ubarmhertigt fremlægge *hele* Sandheden om den 9. April for dansk Offentlighed. *Det*

hjalp ikke. Jeg gentog Advarslen i et aabent Brev til fhv. Forsvarsminister Alsing Andersen i Dagspressen den 5. Oktober i Anledning af »Politiken«s perfide Fremgangsmaade. *Heller ikke det hjalp.* Jeg gav Stauning og Systemet en sidste Advarsel i et aabent Brev Lørdag den 9. ds. Jeg offentliggør dette aabne Brev i denne Pjece — enhver kan saa selv overbevise sig om, at det ikke drejer sig om »Konspirationer«, »Forfatningsbrud«, »udenlandske Metoder« eller »Landsforrædderi«.

Det drejer sig om at redde Danmark.

Systemet har ikke reageret, og derfor kommer nu den fulde Sandhed frem.

Jeg beder enhver dansk Folkefælle, der hidtil kun har mødt Danmarks Ulykke følelsesbetonet om

at tænke efter og vurdere, hvad der er sket, hvorledes det er sket, og *hvorfor* det er sket.

Det gælder nu Danmarks Fremtid. Naar højtstaaende norske militære Befalingsmænd, der med Livet som Indsats i ærlig Kamp mod Tyskerne har bekræftet deres Fædrelandssind, meddeler, at de havde Ordre til at gøre Modstand mod landsatte tyske Troppestykker — *men ikke mod engelske.* Naar den norske Statsraad Jonas Lie i norsk Radio fortæller det norske Folk, at Fyrtaarnene paa Norges Sydkyst var slukkede (for at hindre tysk Landgang), men at Fyrene paa Norges nordlige Vestkyst var tændt (for at vejlede Englænderne), og at den norske Regering hindrede den norske Marine i at lægge Miner ud mod Englænderne,

lyver saa disse Mænd!

Sammenspillet mellem den norske Regering og den danske var *intim*. Agitationen om »den ligelige og ensartede Neutralitet« sideløbende.

Det giver Anledning til Eftertanke! Har der været Tale om et infamt Dobbeltspil?

Enhver maa tænke sit. — Den danske Dokumentation taler for sig selv!

Jeg skriver som dansk Mand — forpligtet alene overfor mit Fædrelands frie Fremtid. Jeg ved ikke, hvorledes tyske Myndigheder her i Landet vil reagere overfor mine Afsløringer. Jeg gaar ud fra, de vil forstaa min Harme. Jeg kan ikke tro andet end, at de, som ærekære tyske Mænd i en Nation, der har afvasket *sin* Skændsel, er klar over, at det danske Folk aldrig kan finde sig selv og derfor ikke heller et bæredygtigt *dansk* Grundlag for det fremtidige dansk-tyske Samarbejde i Det nye Europa,

før vi har gjort op med Landsforrædderne.

Jeg er derfor rede til at tage *alle* Konsekvenserne af min Handlemaade.

Systemet har saaet Blæst. — Det vil nu høste Storm. Nationale velmenende Mænd og Kvinder — uden Handlekraft — har støttet Systemet. De mener, at det nu gælder om at fordybe os i »vore tusindaarige Minder« og skyde Dagens danske Pligtarbejde ud til en uvis Fremtid. For at sige det lige ud: »nasse paa Fortiden og overlade til Fremtiden« for selv at slippe for at lægge Krop til. Derfor synger de Alsang og misbruger Kongen — bekender deres »Hjertelighed« til Christian den X og overlader det saa til *ham alene* at bære Byrden og tage Ansvaret.

Men det gælder noget helt andet — meget mere!

Den 9. April kom ikke overraskende for Regeringen. Den vidste i F o r v e j e n, hvad der vilde ske — et logisk Resultat af dens egen Virksomhed. Den besluttede sig kynisk til at lade unge danske Mænd myrde for at redde eget Skind.

Læs i Arne Stevns pragtfulde Bog om, hvorledes disse unge danske Mænd frejdigt gik i Døden — i lys Tro paa, at nu gjaldt det Danmarks frie Fremtid, og læs saa i *denne Pjece Sandheden om, hvorledes de blev sendt i Døden* —

*Og danske Landsmand —
Døm saa selv!*

*Mit aabne Brev til Statsminister Stauning
den 9. November d. A.*

Hr. Statsminister Th. Stauning

Naar jeg henvender mig til Dem overfor dansk Offentlighed, skal der ikke være Tvivl om vor Stilling.

1. Jeg skriver til Dem i Fædrelandet, fordi jeg maa regne med, at jeg, hvis jeg sendte mit aabne Brev til hele Systempressen, blev det standset ved et Magtmisbrug fra Systemets Side — saaledes som det forsøgte det, da jeg udsendte min Pjece »Den 9. April«. Skal jeg imidlertid endnu engang henvende mig til dansk Offentlighed — hvis De altsaa ikke reagerer paa denne Henvendelse — sker det til hele det danske Folk *direkte*. Inden dette aabne Brevs Offentliggørelse har jeg truffet alle fornødne Dispositioner og Forholdsregler — uafhængigt af *alle* Organisationer og Blade. *Deres System kan ikke længere tie Sandheden ihjel.*

2. De kan ikke beskylde mig for at gaa Bagveje. Alt, hvad jeg har talt og skrevet, er sket *under Navn og Ansvar*. Jeg har kæmpet med aabent Visir. Jeg har ikke sat »Hviskekampagner« i Gang som De og Deres Systemmænd (om de 8 Punkter). Jeg har ikke udsendt anonyme Skrifter i 100,000 Eksemplarer, som Deres »Samling« — med uvederhæftige politiske Oplysninger. Jeg falder Dem ikke i Ryggen. De, Alsing Andersen, H. P. Sørensen, Hartvig Frisch og Hedtoft-Hansen kan sikkert endnu levende erindre, hvorledes jeg siden 1937 ikke har skyet nogen Ulejlighed for at overbevise Dem og Deres og vinde Dem — af Hensyn til Danmarks frie Fremtid og af

Hensyn til danske Arbejdere. Deres Parti havde ingen Brug for Sandheden *dengang*. Der spurgtes efter Stemmer og toges *landsfarlige* opportune Hensyn af *indrepolitiske* Aarsager og da jeg saa gik ud til dansk Offentlighed, pudsede De Dr. Munch og hans »udenrigsministerielle Pressebureau« paa mig. *Jeg skulde trues*. Der maatte ikke tales om Danmarks militære geografiske Beliggenhed og vore uomgængelige Pligter som Følge heraf. Spørgsmaalet om Sønderjyllands Sikring — frigjort fra Versaillestraktaten — ordnet ved aaben og ærlig dansk Forhandling, maatte ikke tages op udfra *danske* nationale Synspunkter — af *Hensyn til Vestmagterne*.

3. Mine Anskuelser er ikke nye og færdigsyede — fremstillet efter den 9. April, saaledes som Deres og Systemets pludselige *Danskhed*. — Jeg har sagt det samme før den 9. April, som jeg siger i Dag. Vilkaarene har blot ændret sig — *det er De Skyld i*. Der, hvor man tidligere kunde arbejde for en dansk-tysk Forstaaelse paa *frit og ligeberettiget* Grundlag, maa man i Dag, som ærlig Dansker, være loyal overfor de alvorlige Konsekvenser, som er en Fejl af Begivenhederne den 9. April. *Det er De ikke engang*.

4. Jeg — saa lidt som mine Venner — har haft økonomisk Gevinst af vort Arbejde eller tilsigtet eller opnaaet politisk Placering.

*Kort sagt: Jeg kommer med nationalt rene Hænder.
Det lægger De jo saa stor Vægt paa — h o s a n d r e.*

Derfor denne Indledning, og altsaa ikke fordi jeg er eller føler mig som Farisæer. Men nu er det Alvor. Systemet og dets Presse skal have klar Besked. Misforstaaelser maa være udelukket. Et Forsøg paa at klare min Henvendelse med personlig Nedrakning er haabløs.

Jeg repræsenterer ikke »tyske Interesser« — taler kun som dansk Mand, hvem mit Fædrelands Fremtid dybt ligger paa Sinde. Jeg hader ikke e n d n u. Jeg har mit Ansvar for at det gik som det gjorde den 9. April. Har ikke været dygtig

nok, ikke aktiv nok medens Tid var. Hver Dansker har her sit Ansvar og alle gode Danskere er rede til at bære dette Ansvar i Fællesskab — bekender sig frimodigt til Danmark — i Medgang som i Modgang, men

derfor har vi ogsaa Ansvar for, at De ikke endnu engang paafører vort Fædreland en ny Skærpelse, samtidig med at De igen voldfører vort Folk.

Derfor skal De og Deres System nu væk!

Ofte mange Ord paa en Debat om Deres »folkelige« Ret til at sidde som Danmarks Regeringschef, skal jeg ikke.

Baade udfra parlamentariske, menneskeverdige og nationale Forudsætninger sidder De og Systemet endnu paa Trods af enhver Anstændighedsfølelse og kun fordi De, Systemet og dets Presse i fælles Følelse af Skyld har skjult Sandheden for det danske Folk,

baade Sandheden om de Begivenheder, der førte til den 9. April, Sandheden om denne Dag og Sandheden om, hvad der er sket efter denne Dag.

Og saa, *naturligvis*, fordi De, Systemet og dets Presse paa det groveste siden den 9. April har misbrugt og nedværdiget det danske Folks Ideal: *Gud, Konge og Fædreland.*

De og Systemet ved i Dag, hvorledes den virkelige Stilling er.

Danmark staar overfor et økonomisk Sammenbrud — en frygtelig Erhvervskatastrove, som skyldes, at De og Systemet ikke magter de foreliggende Opgaver og ikke mødes med Tillid udefra. Deres Udenrigs- og Forsvarspolitik fik jo et officielt Mistillidsvotum den 9. April. Er det nogensinde blevet trukket tilbage?

De sidder stadig som Statsminister fordi Tyskland loyalt har respekteret sit Løfte om ikke at blande sig i indre danske

Forhold, men bortset fra Deres og Systemets manglende danske Duelighed, tror De saa, De og Deres System kan vinde Tysklands Tillid og dermed dansk Mulighed for Generhvervelsen af dansk Selvstændighed, samtidig med at De i kortsynet ansvarelsløs Agitation medvirker til at

bilde det danske Folk ind, at Tyskland allerede har brudt sine Løfter og baade med Penge og Værnemagt støtter bestemte »Kredse« med det Formaal at opnaa den politiske Magt her i Landet?

Deres Fortielses- og Insinuationspolitik siden den 9. April i Forbindelse med Deres og Systemets Mangel paa ærlig dansk Loyalitet overfor Konsekvenserne af den 9. April (som De var Skyld i) i Forbindelse endelig med Deres Misbrug af den tyske Værnemagts Tilstedeværelse her i Landet

har tilsammen Skylden for, at den negative Følelse af »Tyskerhad« bliver mere og mere fremherskende, og at man allerede kan tale om dansk Brud paa Forudsætningerne for Løfterne den 9. April. De og Systemet er i disse Dage derfor ved at føre det danske Folk — med Bind for Øjnene — lige ud i en forfærdelig og uoprettelig ny Skændsel — Protektoratet!

Overfor en saadan Situation maa enhver Form for et selvstændigt dansk Forsøg paa at afværge en ny Katastrofe være tilladt.

Jeg tviver ikke paa, at de og Systemet — der kynisk ofrede unge danske Mænds Liv og Førlighed den 9. April — ogsaa er rede til at anvende Vold mod danske Folkefæller, der kun vil oplyse det danske Folk om Sandheden og afværge en ny national Ulykke.

Ingen Gemenhed synes jo at være for *gemen*, naar det gælder om at vildføre det danske Folk og give det en fejlagtig Opfattelse af Aarsag og Virkning — kort sagt: misbruge dets Tillid.

Men, Hr. Statsminister! Tror De, Deres »Mis- og Magtregimente« holder i en saadan Situation? Tror De, at De kan faa danske Befalingsmænd og Soldater til at skyde paa danske Folkefæller, der kun føler og vil dansk? Tror De, Politiet holder? Fagforeningerne??

De og Systemet ved jo allerede godt, at Sagen er tabt. I en saadan Situation vil det kunstigt opbyggede Sikkerhedssystem falde sammen — som et Korthus.

Og hverken De eller Systemet vil kunne dække Dem bag Gud, Konge eller Fædreland i næste Omgang.

I al sin usle Pjaltethed vil Systemet staa paa den ene Side — *al livsbekræftende og god Danskhed paa den anden.*

Hr. Statsminister Stauning!

Der findes en hel anden Udvej! — til Gavn og Lykke for vort Folk og Land — en Udvej, som endnu i den ellefte Time kan sikre Dem og Systemet dansk Tilgivelse for alle Forsømmelser og samtidig et taaleligt Eftermæle!

De har partipolitisk Indflydelse — Systemet er ikke levedygtigt og det kan reelt og formelt ikke eksistere een Dag længere, end De støtter det.

Jeg opfordrer ikke til »udenlandske Metoder«, »Forfatningsbrud« eller lignende, men jeg opfordrer Dem til at bruge Deres Indflydelse til at faa

Regering og Rigsdag til at erkende den ekstraordinære Situation, som Systemet har bragt vort Land i, og til derfor at overdrage Regeringsmagten til Danmarks Konge, som et praktisk Udtryk for den Tillid hele det danske Folk har vist, det har til Kronen — i nøje Overensstemmelse med god dansk tusindaarig Tradition som frit Folk,

saaledes at Kongen derefter paa grundlovmæssig Maade selv kan vælge sine Ministre og danne

et Ministerium af kendte dygtige danske Mænd, der forstaar den nye Tid og som ikke har Medansvar for den politiske Udvikling, der førte til den 9. April, og som derfor ogsaa kan genskabe i n d r e og y d r e dansk Tilid til Gavn for vort Fædreland

og — stadig i Overensstemmelse med Grundloven — træffe alle fornødne midlertidige Foranstaltninger, *saalænge de nuværende Forhold bestaar* og samle hele vor Nation i et sandt Fællesskab om Løsningen af de tre danske Hovedopgaver, der foreligger, og som ikke *kan* vente og som *Systemet ikke kan løse!*

- 1) Ærlig og uforbeholden dansk Loyalitet overfor alle naturlige Konsekvenser af Begivenhederne den 9. April.
- 2) En selvvillet, storstilet samlende dansk Førsteindsats til Bekæmpelsen af den frygtelige Arbejdsløshed, der undergraver den danske Samfølelse og vor fortsatte Eksistens som frit Folk. (Kom nu ikke med »Beskæftigelseslovene«. Jeg tænker paa virkelige menneskeværdige Vilkaar for brødløse Folkefæller.)
- 3) En ærlig og uforbeholden Anerkendelse af Danmarks *reale* udenrigspolitiske Vilkaar og de uomgængelige militære Pligter, der paahviler os i Følge vor geografiske Beliggenhed, saaledes at vi igen kan gøre os Haab om at faa vor Værneret tilbage.

Statsminister Stauning!

Dette Program er *dansk* i Kerne og Skal! Et saadant Skridt fra Deres Side vil bringe os lige ind i den *danske* Situation og det vil være i nøje Pagt med *Grundlovens Aand* og *nærmere Grundlovens Bogstav*, end *De og Deres System* staar i Dag.

Gør De det, og forsvinder De og Deres Systemmænd saa blot ud af vort offentlige Liv indtil en endelig Dom over den 9. April engang kan fæles under helt frie Forhold, forlanges der ikke mere. — S a a er der frit Lejde.

Jeg giver Dem og Systemet Frist til Torsdag den 14. ds. til sidste Radioudsendelse.

Gør De det ikke!

Saa falder Dommen *nu*. Saa faar hele det danske Folk *alt* at vide om det modbydelige og skændige Forræderi, som er begaaet mod vort Folk og Land. Jeg gentager *alt*. Hver Begivenhed og Tildragelse fra og med 1. Januar til og med 9. April i Aar. *De* ved, hvad det betyder!

Jeg taler til Dem — dødsensalvorligt. Vi staar for Historiens Domstol. De kan arrestere mig. *Det vil ikke forandre Sagernes ubønhørlige Gang*. Jeg advarer Dem mod at svare overilet. Sørg ogsaa for, at Deres haandgangne »Mænd« i Systemets »Samling« varer deres Mund.

Prøv ikke paa endnu engang at misbruge Gud, Konge, Fædreland eller Folkestyre.

Lad Systempressen tænke sig godt om, inden den kaster sig ud i en ny personlig Nedrakningskampagne. — *Følgerne vil blive uoverskuelige.*

Hr. Statsminister Stauning!

Denne Gang gives der Dem ikke nogen Mulighed for et uærligt Kompromis!

De har Frist til Torsdag den 14. November.

PREBEN WENCK.

Sandheden om Systemets Forrædderi mod Land og Folk.

(Tiden 1. Januar—10. April 1940).

Hovedsituation. En Udnyttelse af danske Omraader *mod* Tyskland betyder under en Stormagtskrig, som Tyskland er Deltager i, *en livsfarlig Trusel mod Tyskland.* Dette Land kan simpelt hen ikke finde sig i en saadan Situation. Det er i Danmarks Interesse at undgaa en tysk Besættelse, og det er derfor af *vital* dansk Interesse at overbevise Tyskland om, at vi baade *vil* (en ærlig Udenrigspolitik) og *kan* (et stærkt Forsvar) væрге vore Omraader overfor alle Forsøg paa at blive militært udnyttet *mod* Tyskland.

Danmark kan derfor slet ikke være »neutralt« i gængs dansk Opfattelse eller efter Dr. phil. Peter Rochegune Munchs Recept.

Det danske Folk har ikke faaet dette forklaret i Tide, *men Regeringen vidste det.*

Trækker det op til et Angreb paa Tyskland over danske Gennemsejlingsfarvande, maa vi tage vor Stilling som Part-haver i Krigen, og *danske Interesser* anviser os at vælge den paa tysk Side. *Danske og tyske Interesser er nemlig i en saadan Situation sammenfaldende.*

Da I. C. Christensen i 1905 med Kong Frederik d. VIII's Billigelse indledede de hemmelige Forhandlinger med Tyskland (de saakaldte Lütkensamtaler), fik han dette bekræftet. Tyskland svarede, at dette Land kun kunde respektere dansk Neutralitet, *hvis vi baade viste, vi vilde og kunde forsvare os selv.* *Det danske Folk fik ikke Besked herom, men ved Udformnin-*

gen af Forsvarslovene af 1909 toges Hensyn til denne Kendsgerning, og da Tyskland derfor den 5. August 1914 forlangte, at vi skulde gøre os vore Forpligtelser klart, havde vi de fornødne militære Magtmidler til vor Raadighed og kunne spærre vore Bælter og Sunde. Det skete især paa Kong Christians Initiativ. »Neutralitet« i Dr. Munchs Opfattelse af Ordet var det ikke — *men til Gavn for Danmark. Vi undgik at blive inddraget i sidste Verdenskrig. Det danske Folk blev kun ikke oplyst om de virkelige Forhold — det troede derfor fortsat paa »Neutraliteten«.*

Siden 1918 har Systemet ødelagt vort Forsvar — det evnede derfor ikke i denne Omgang selv at yde Sikkerhed for, at vore Omraader ikke blev misbrugt, og samtidig drev Systemet i »Neutraliteten«s Navn en saa uærlig og *dobbeltsidig* Udenrigspolitik (se min Pjece »9. April« og Officerspjecen), at Tyskland hverken kunde tro paa *vor Vilje eller Evne til at hævde os* —

Derfor kom den tyske Besættelse, provokeret frem ved Regeringens ansvarsløse Udenrigs- og Forsvarspolitik.

Den direkte Provokation. Omkring Nytaar 1940 var Finland i Krig med Rusland. Der var stærk Tale om engelsk-fransk Hjælp til Finland over Norge—Sverrig. England—Frankrig paa den ene Side og Tyskland paa den anden Side var samtidig i Krig. Stod engelske eller franske Tropper først i Norge og Sverrig, var det nærliggende, at de vilde benytte Lejligheden til at støde frem mod Tyskland over Østersøen — *d. v. s. over de danske Gennemsejlingsfarvande.*

Det Tidspunkt var derfor inde, hvor Danmark maatte være beredt paa at vælge sin Stilling. Saa meget mere som vi havde en Ikke-Angrebstraktat med Tyskland, hvorefter vi højtideligt havde forpligtet os til ikke at lade vore Omraader udnytte m o d Tyskland.

Fra Tyskland truede ingen Fare, hvis vi overholdt Ikke-

Angrebstraktaten — vil eller tør Dr. phil. Peter Rochegune Munch eller Thorvald Stauning paastaa noget andet?? Faren truede fra Vestmagterne!

Hvad gør Danmarks Statsminister i denne dødsensalvorlige Situation?

Over den danske Radio bringer han »en Nytaarshilsen til det danske Folk« og proklamerer højtideligt for hele den danske Offentlighed og alle lyttende, krigsførende Magter, at Danmark hverken vil eller kan forsvare sig; det vil i Virkeligheden sige: hverken vil eller kan gøre Modstand mod et Forsøg paa fra Vestmagternes Side at udnytte danske Omraader mod Tyskland! Officielt deklarerer Danmarks Statsminister, at han bryder den af ham selv og hans Regering højtideligt indgaaede Ikke-Angrebstraktat med Tyskland.

Aldrig —

Aldrig nogen Sinde, gentager jeg, har en dansk Statsminister optraadt mere ansvarsløst end Statsminister Stauning gjorde i Danmarks Radio den 1. Januar d. A. Denne Landsforrædder provokerede direkte Ulykken ind over vort Land.

Følgerne lod ikke vente paa sig!

Den 7. Januar i Aar — en Uge efter — alarmeres de sydlige Styrker af jyske Division. Tyskland samlede Tropper i Slesvig-Holsten.

Alarmeringen varede ca. 9—10 Timer, men det kom ikke til Angreb. Tyskland ønskede foreløbig kun at sikre sig de fornødne Magtmidler til at kunne gribe ind og dække Ikke-Angrebstraktatens Aftale, hvis der opstod en virkelig Fare for et engelsk Fremtsød mod Norden. Dette var Tyskland fuldt ud

berettiget til efter Staunings utrolige, uansvarlige Frækhed. Videre Forholdsregler havde ogsaa været berettiget, men Tyskland havde øjensynligt — som vi senere skal se dokumenteret — endnu ikke opgivet Haabet om, at Danmark vilde besinde sig og optræde anstændigt.

Alarmeringen af jyske Division i Januar holdtes *omhyggeligt skjult* for den danske Offentlighed, der stadig altsaa var i Uvidenhed om Sagernes virkelige Stilling og Staunings utrolige Optræden. I berettiget Harmefølelse offentliggør Oberst Giersing imidlertid sit »Aabne Brev«. Han tilsjofles og tilsvines fra *hele* Systemet.

Jeg omtaler i Pjecen »9. April« Alarmeringen i Januar uden direkte at nævne Aarsag og Virkning. Regeringen forstaar imidlertid ved at læse mellem Linierne, at jeg ved Besked, og derfor beslægtedes Pjecen. *Det staar udtrykkeligt som Motiv i Retskendelsen.* Alarmeringen den 7. Januar maa det danske Folk ikke faa noget at vide om — saa kunde det maaske gætte sig til Sandheden. Det har øjensynligt været Regeringens — rigtige — Opfattelse.

Staunings Radiotale Nytaar 1940 maatte naturligvis vække Forfærdelse i alle Kredse, der havde Indsigt. Systemet faar ham Dagen efter til at æde sine Ord i sig igen, (men det sker ikke officielt over Radioen, og iøvrigt: kan det skabe Tillid til en Mand, at han uværdigt modsiger sig selv?)

Alarmeringen den 7. Januar og Giersings aabne Brev gør Systemet bange — *hundeanngst*. Men man kender vel nok til *Partipolitikens Finesser*.

Danmarks Ære og Frihed kan maaske ikke mere reddes, men Folket kan man endnu fylde med Løgn. Alle er enige om at hemmeligholde Alarmeringen; Giersing til-

svines, og samtidig vedtager Danmarks Rigsdag »højtideligt« den 19. Jaunar, at vi nu skal forsvare os. Forhaabentlig vil dette berolige Tyskland. Og skulde det ikke lykkes, saa er det i det mindste lykkedes at vildføre det danske Folk, saa *det* — hvis en senere tysk Besættelse skulde finde Sted — maa tro, at det er tysk Brutalitet og »Nazi-aand«, der forgriber sig paa et lille fredeligt Naboland.

Samtidig gælder det naturligvis om stadigvæk at holde »Døren paa Klem« for Vestmagterne. Nok skal vi forsvare os, men de enkelte militære Afdelingers Chefer faar Ret til at give Orlov i stor Udstrækning — der foreligger ikke Krigs- og Sikringsopgaver i Øjeblikket, hedder det, og Søværnets Eskadre ved Samsø opløses og splittes efterhanden »snildt« i *Vagttjeneste*, saa vor lille og i Forvejen mishandlede Flaade mister sin minimale Slagkraft. (Og læg endelig Mærke til, hvor Systemets Presse i denne Periode raabte paa Orlov til Soldaterne). *Ny Indkaldelser eller Mønstring af hjemsendte Tropper er der naturligvis ikke Tale om.*

De tyske Tropper i Slesvig Holsten bliver imidlertid staaende. Stauning er derfor allerede fra medio Januar klar over, hvilken Situation han har bragt vort Fædreland i. Han og Munch ved samtidig ogsaa godt, at Modstand mod Tyskland er haabløst, og at Tyskland i en given Situation er i sin gode Ret, hvis det handler, men dels gælder det om i »Neutraliteten«s Navn ikke at sætte nogen »Chance« overstyr, hvis Vestmagterne skulde komme først, dels om, hvis dette ikke sker, at kunne krybe i Skjul bag et »enigt« Folks vildførte nationale Følelser. Derfor skjules Sandheden, derfor regnes med, at et engelsk Neutralitetsbrud vil gøre sig gældende først og fremmest i vore Farvande, og det sætter ikke Følelser i Bevægelse, medens et berettiget tysk Indgreb vil foregaa over Land og vække Harmе og Indignation.

Ræsonnementet er kynisk fra medio Januar.

Kommer Vestmagterne først, gør vi ikke Modstand og gaar ind i Krigen paa denne Side. Det danske Folks misbrugte nationale Følelser vil lette os denne Politik. Griber Tyskland ind overfor vor infame Politik — naa, ja, saa skal der flyde Blod — *dansk Blod*. Det vil sætte Folkets Harmen i Vejret, men egentlig militær Modstand maa der ikke blive tale om. Det er farligt for os *personligt*. Det danske Folk skal bringes til at tro, at vi gav op i en haabløs Modstand overfor den overvældende tyske militære Magt, men ogsaa at Tyskland har behandlet os uretfærdigt og brutalt — *for vi havde jo vedtaget i Rigsdagen den 19. Januar at forsvare os mod Vestmagterne, og det vilde vi under alle Omstændigheder have gjort.*

Stauning og Munch blev derfor ikke overrasket af Begivenhederne den 9. April.

Forrædderiet var allerede planlagt i Januar i Aar.

Den videre Udvikling af Situationen. Siden Begyndelsen af Februar i Aar har det danske Gesandtskab i Berlin gentagne Gange indberettet til det danske Udenrigsministerium, at Tyskland var af den Opfattelse, at Vestmagterne planlagde en militær Aktion mod Norge — og maaske mod Danmark, og at Danmark derfor burde træffe de fornødne militære Forholdsregler for at kunne beskytte egne Omraader i Overensstemmelse med Ikke-Angrebstraktatens Forudsætninger samt udenrigspolitisk toneklart Flag.

Dette er iøvrigt ikke andet, end hvad den opmærksomme danske Avislæser kunde stave sig til mellem Linierne i tyske Pressetelegrammer, og det samme som »Nationaltidende«s udmærkede Korrespondent — *Kronika* — antydede i sine Korrespondancer. Fra det foregaaende ved vi allerede, at disse *selvfølgelige* Betragtninger i For-

vejen er den danske Regering bekendt — *den har blot, som dokumenteret, allerede valgt sin Stilling*. Men naturligvis havde Gesandtskabet i Berlin svigtet sin embedsmæssige Pligt, hvis den ikke havde gjort opmærksom paa Forholdet.

Da den danske Regering intet foretager sig, bliver Gesandtskabet i Berlin højst foruroliget og indberetter, at en tysk Besættelse af Danmark maa blive den uomgængelige Følge af dansk Passivitet. En saadan Besættelse var imidlertid *formentlig* ikke i tysk Interesse og vilde derfor *antagelig* kunne undgaas, saafremt Danmark satte Hær og Flaade paa Krigsfod.

Samtidig indgaar til Udenrigsministeriet adskillige detaljerede Oplysninger fra den danske Generalstab om tyske militære Forberedelser, og i hele Perioden forsøger den ansvarlige, militære Sagkundskab Gang paa Gang at overbevise Regeringen om, at Danmarks mangelfulde militære Beredskabsstyrke betyder en Fare for Landet. (Den eksisterende

»Beredskabsstyrke var efter bedste radikale Mønstre formeret alene for at tjene som en militær Narresut for den danske Befolkning . . . i Styrke holdt saaledes, at den paa ethvert Sted maatte være aldeles uden nogen militær Betydning som Garanti hverken for danske eller fremmede Interesser, vurderet i Forhold til den udenrigspolitiske Situation, som i lang Tid havde foreligget . . .«

Saaledes lyder Dommen *autentisk* rigtigt i Officersspjecen, »Som vi saae —!)

Men — den danske Regering havde som sagt længst valgt sin Stilling. Den ønskede ikke at foretage nogen militær Rangering til Gavn for Danmark, fordi en saadan Rangering var uønsket fra engelsk Side.

Enhver ærligt tænkende Dansker begynder maaske *nu* at forstaa Berettigelsen af General v. Kaupisch's Opraab

til det danske Folk og de danske Soldater, da den tyske Besættelse fandt Sted:

Danmarks Regering havde i Maaneder vidst Besked, men havde savnet baade Vilje og Evne til selv at værne Landets Neutralitet.

Maaske begynder man nu ogsaa at forstaa, hvorfor Systemet vil udskyde Diskussionen om den 9. April, til »vi igen er frie«, (hvad Systemet i Følge sin politiske »Egenart« i sig selv er en uovervindelig Hindring for), hvorfor der rundt omkring paa vore statslige Kontorer den 9. April blev brændt Dynger af Papirer, og hvorfor Dr. phil. Peter Rochegune Munch er flygtet, da det trak op til, at Sandheden nu blev fremlagt for det danske Folk.

Da den danske Regering intet foretog sig, sendte det danske Gesandtskab den 4. eller senest den 5. April flyvende Kurèr med Meddelelse om, at en tysk militær Aktion var umiddelbart forestaaende — antagelig bestemt til den 9. April.

Fra senest den 5. April ved derefter idet mindste Danmarks Statsminister Thorvald Stauning og Danmarks Udenrigsminister Peter Rochegune Munch fuld Besked om Situationens katastrofale Kulmination og i direkte Modstrid med hvad disse noble Hædersmænd s e n e r e har villet paastaa, blev de derfor slet ikke overraskede over den tyske Ministers Meddelelser til dem Natten mellem den 8.—9. April.

Maaske haabede de endnu paa den »engelsk-franske« Mulighed, men de var klar over, at ethvert nok saa snedigt Forsøg paa at fortsætte deres »neutrale« Dobbeltspil var haabløst. Der maa nu tages Stilling til de tyske Konsekvenser af det danske

Intrigespil. Som jeg allerede har fremhævet i min Pjece »9. April« begynder nu for Alvor den politiske Skændsel og Nærdigelse for vort Land.

Det havde været Stats- og Udenrigsministerens simple Pligt, som Forholdene laa, paa værdig Maade at meddele det danske Folk Sandheden om vort Lands Stilling og derefter omgaaende træde i Forbindelse med Det tredje tyske Rige for at opnaa en hæderlig Aftale om Formerne for den tyske Indrykning. Endnu den 6. eller 7. April havde det ikke været for sent at opnaa en Ordning. De engelske Mineudlægninger ved Norges Kystre og den deraf opstaaede Situation anviste ligesom den danske Regering — paa Grundlag af den af samme Regering indgaaede Ikke-Angrebstraktat med Tyskland — at træffe en dansk-tysk Aftale om et midlertidigt defensivt Forsvarsforbund.

Var dette sket, havde der ikke været Tale om nogen national Ydmygelse den 9. April. Højest kunne man have diskuteret, om Danmark kunde have ført en anden Udenrigspolitik under en anden Regering i de forløbne Aar.

Det defensive Forsvarsforbund med Tyskland omkring den 9. April var imidlertid den eneste ærlige og logiske Mulighed for Regeringen Stauning—Munch, efter at man Aaret i Forvejen havde afsluttet Ikke-Angrebspagten med Tyskland. — Det bør enhver dansk Mand og Kvinde kunde indse.

Naar Stauning—Munch ikke gik denne Vej, skyldes det udelukkende, at de aldrig har tænkt sig at holde Ikke-Angrebstraktaten. De var ikke gode og ærlige danske Mænd, da de afsluttede den, og de løj derfor frækt baade i Rigsdag og overfor vort Folk, da de i sin Tid »fortolkede« dens Konsekvenser.

Man kan hade Dr. Frits Clausen og æreskænde ham saa meget man vil, men i *Danmarks Historien* vil hans

Ordskifte med Hartvig Frisch i Debatten om Ikke-Angrebstraktaten blive staaende som en *dansk Mands ærlige Ord i rette Tid*.

Stauning—Munch t u r d e derfor i Dagene fra den 5.—9. April i k k e gøre deres Pligt overfor vort Fædreland. I det foregaaende har jeg d o k u m e n t e r e t deres uærlige Politik forud for disse Dage. Denne Politik har kun een Betegnelse i det danske Sprog: L a n d s f o r r æ d d e r i, men fra den 5. April indtræder en F o r v æ r r i n g i Betegnelsen.

*Fra denne Dato af er der Tale om en
personligt „beskidt“ Optræden —
en Karakterbrist af den mest modbydelige Art.*

Man tilrettelægger *kynisk* Situationen saaledes, at *militær* Modstand mod den tyske Besættelse er udelukket og sørger samtidig for, at unge danske Mænd nytteløst sendes i Døden for at kunne bilde det danske Folk ind, at man *forsøgte* militær Modstand og først gav op overfor en overvældende militær tysk Indsats.

Den 8. April træder Situationens militære Konsekvenser i Forgrunden. Noget over Middag træder de danske, smaa militære Beredskabsstyrker an — i højeste Alarmberedskab.

Allerede paa dette Tidspunkt vides det, at der Syd for Flensborg befinder sig en c a. 60 K i l o m e t e r lang motoriseret Kolonne af tysk Militær paa March mod Nord, og at et forstærket tysk motoriseret Regiment samtidig er paa March mod Tønder.

Den militære Situation i Danmark er samtidig følgende:

Maritimt. Den danske Eskadre ved Samsø er allerede i det store og hele splittet i »Vagttjeneste«. Flere af »Vagtskibene«

er samtidig — paa Grund af den foregaaende haarde Vinter inddraget »af Post« og ikke genudlagt. De særlige Forhold paa Søen medfører desuden, at danske Vagtskibe ikke vil skyde uden i Forvejen at have indhentet *Regeringens* Forholdsordre. Selv om en tysk Torpedobaad eller Troppetransportskib styrer direkte mod en dansk Havn, *kan* det skyldes Havari el. lign., og de er altsaa beskyttet af »Neutralitetsreglerne«. Nogen særlig Fare for Kamp kan derfor næppe tænkes fra Søværnets Fartøjers Side, *uden* at der i Forvejen bliver forespurgt hos Regeringen — og saa kan de afblæses. For imidlertid at sikre sig mod *for mange og for tidlige Forespørgsler* er der allerede den 8. April givet Kystflaadens Fartøjer Ordre til at *bruge Radioen mindst muligt*. De danske Minefelter virker kun, naar de forsynes med elektrisk Strøm. Det kan gøres paa et Øjeblik, naar alvorlig Fare indtræffer — derfor er de til daglig *desarmerede* — uden Strøm. I Almindelighed kan Regeringen regne med en Forespørgsel fra Stationschefen for hvert Minefelt, forinden Felterne armeres. I særlige Tilfælde og paa Steder, hvor man kunde regne med *Konduite* og Handlekraft, sikrer man sig imidlertid mod Overraskelser — ved Ordre til Desarmering.

Situationen ligger derfor den 8. April 1939 saaledes, at det danske Søværn gennem sin Basing og gennem Forholdsordrenes Indhold *militært er sat ud af Funktion inden Besættelsen*. Søværnet ved naturligvis, at der foregaar tyske Troppetransporter nord paa (til Norge), men disse Transporter *kan* af den danske Regering netop bruges til at begrunde dens Dispositioner — de er jo ikke rettet mod Danmark, og for at undgaa Komplikationer gælder det derfor om at være forsigtig. De enkelte Chefer paa de forskellige Poster indenfor Søværnet kan derfor godt erkende, at der foregaar noget ekstraordinært i vore Farvande, uden at forstaa det gælder Danmark.

Hvad enten der den 9. April ankommer engelske Krigsskibe til danske Farvande, eller Tyskerne kommer først og besætter vort Land, er den danske Marine i Forvejen gjort ukampdygtig — Dobbeltspillet fortsættes til sidste Øjeblik

— *b a g e f t e r*, naar »Lykken« (hvis det bliver Englænderne), eller »Ulykken« (hvis det er Tyskerne, der kommer først), kan Regeringen tilpasse sin Forklaring og lufte sin »udenrigspolitiske Visdom« for Folket i smuk Overensstemmelse med den indtraadte Situation.

Vi har jo hørt Stauning tale om »den lykkelige Beslutning«, han traf overfor Tyskland den 9. April. Er det svært at forestille sig hans »Lykke« og hans Ord, hvis Englænderne var kommet først. (»Det lille Danmark hader Krigen, men i Kampen for Frihed og Ret maa alt vige. Derfor hævdede vi den 9. April ikke en *formel* Neutralitet med Vaabenmagt overfor Vestmagterne. Sammen med de store, frie demokratiske Stater i Europa kæmper ogsaa vi nu. Dansk Blod flyder for at sikre et nyt Europa, hvor Freden, Friheden og Retfærdigheden skal blomstre. Nazismens Voldsregimente skal knuses.«)

Til Slut skal endnu nævnes eet Exempel paa Fremgangsmaaden overfor det danske Søværn den 8. April. Da det danske Forsvar — som allerede nævnt — denne Dag træder i højeste Alarmberedskab, har Søværnet indkaldt hjemsendt Mandskab til »Niels Juel«. Dette Artilleriskib, der laa i København, havde nyt og uøvet Mandskab ombord. Det indkaldte Mandskab kunde være iklædt og til Tjeneste Natten mellem den 8.—9. April, og da dette Mandskab i Forvejen var indøvet og kendt ombord, kunne Artilleriskibet have været kampklar tidligt paa Morgenen den 9. April.

Dette maa naturligvis ikke finde Sted, og ca. Kl. 22 den 8. April om Aftenen beordrer Søværnskommandoen, *P e r s o n a l e k o n t o r e t paa Holmen lukket*. Kystflaadens Stabschef, nylig afdøde Kommandørkaptajn Nørgaard, protesterede *for-gæves*. Det pligttro Mandskab, der i Huj og Hast var rejst til København paa særlig Indkaldelsesordre, eller som fra København mødte paa Holmen, blev afvist — Kontorerne var lukkede. Mandskabet maatte drive rundt paa Gaderne i København om Natten, og *der* oplevede de om Morgenen den 9. April den tyske Besættelse.

Landmilitært. De faa danske Styrker, der laa inde og som tildels bestod af unge Rekrutter, laa fordelt paa en saadan Maade, at de ikke kunde løse deres Opgaver. Til Eksempel skal anføres, at Bevogtningsstyrken for Korsør laa midt i Syd-sjælland. Deres Indkvartering var desuden saa spredt, at den ene Afdeling ikke kunde naa at hjælpe eller dække den anden. Overfor *den militære Kendsgerning, at store tyske Styrker er paa March mod Nord umiddelbart syd for vor Landegrænse,* forsøger Generalkommandoen at *gennemtvinge* Indkaldelse af en Sikringsstyrke.

Det er soldatermæssigt fuldstændigt korrekt. Generalkommandoen skal i en saadan Situation ikke tænke politisk, vurdere om det nytter eller ikke. Den har Ordre til at skulde værne Landet ved Angreb. Den *ved*, Angrebet kommer. Den har derfor Pligt til at sørge for, at Forsvaret er saa stærkt som muligt.

Regeringen afslaar Generalkommandoens Krav og beordrer egenmægtigt:

- 1) *Ingen af Hærens Afdelinger maa flyttes.*
- 2) *Ingen Del af Københavns Luftforsvar maa sættes i Beredskab.*
- 3) *Grænsegendarmeriet maa ved tysk Grænseoverskridelse ikke yde Modstand.*

Hvad Hærens ansvarlige Myndigheder har tænkt, ved jeg ikke. Det synes ufatteligt, at de i misforstaaet Loyalitet blev paa deres Post og fandt sig i det, men rimeligvis har de ment, at Regeringen har ønsket at træde i Forhandling med Tyskland i sidste Øjeblik, saa der blev aftalt værdige Former for den tyske Indmarch, saaledes at dansk Modstand kun skulde øves, hvis disse Forhandlinger glippede, og saa vilde Mobiliseringen komme omgaaende.

Den 8. April om Aftenen, efter at Regering og Generalkommando saa godt som hele Dagen har vidst, det tyske Angreb var umiddelbart forestaaende, gaar de faa og smaa danske Styrker derfor Natten i Møde i forhøjet Beredskabsstilstand. Tropperne er trætte af de mange Timers Alarmtilstand, og det gælder om at give dem mest mulig Hvile, saa de er kampfriske næste Morgen — da man venter det tyske Angreb.

I »forhøjet Beredskabsstilstand« hviler Tropperne ud feltmæssig paaklædt, afdelingsvis og med Vaaben og Ammunition hos sig.

Regeringens Forholdsregler den 8. April sætter militært den danske Hær ud af Spillet. Der finder ingen Indkaldelser Sted, de smaa Styrker, der er inde, maa ikke rykke til deres Alarmplads — der, hvor Kampopgaverne skal løses — og ved at Københavns Luftforsvar ikke sættes i Beredskab, og Civilbefolkningen ikke underrettes og instrueres, er Hovedstaden prisgivet enhver Trusel, men —

Ordren om at væрге sig med Vaabenmagt ved direkte Angreb bestaar uforandret — blot ikke for Grænsegendarmeriet. — Der vil den 9. April, naar Kampene begynder, hurtigt kunne gives Kontraordre — blot ikke til de smaa sønderjydske Styrker. Følger de Regeringens Ordre, vil de nytteløst komme til at marchere i Døden.

Stauning—Munch har kynisk bestemt sig til at ofre dem for bagefter at kunne bilde det danske Folk ind, at man forsøgte at gøre Modstand.

Stauning—Munch underretter ikke det danske Folk og sætter sig ikke i Forbindelse med Tyskland. De har blandet Kortene og lader Skæbnen gaa sin Gang.

Den 8. April holdes et Møde med Partiformændene. Det hedder i Referatet herom, at disse blev orienteret om Situa-

tionen og at der for Danmarks Vedkommende ikke forelaa Meddelelse af særlig Karakter. Munch kan altsaa ikke have omtalt Indberetningerne fra Berlin og heller ikke Indberetningerne fra den danske Generalstab. *Paa Forespørgsler i Udenrigsministeriets Pressebureau den 8. om Eftermiddagen og om Aftenen — da Rygterne i Hovedstaden begynder at tage Fart — gives direkte vildledende Oplysninger (spørg f. Eks. Redaktør Asger Karstensen).*

Saaledes oprandt den 9. April 1940 over Danmark.

Statsminister Thorvald Stauning!

Som dansk Mand anklager jeg Dem!

1. I Deres Radiotale den 1. Januar brød De den af Dem selv sluttede Ikke-Angrebstraktat med Tyskland. *De er derfor Skyld i — De har provokeret Ulykken over vort Fædreland. Det viste sig allerede den 7. Januar i Aar. De og Munch skjulte blot Sandheden for vort Folk.*
2. *Lige fra Midten af Januar og indtil den 9. April var De fuldstændig klar over, hvor det bar hen og hvad der vilde ske.*
Der findes kun e e n Forklaring paa Deres og Munchs Op-træden. De satte Deres Lands Frihed og dets Ære overstyr fordi De spillede et uværdigt Rænke- og Dobbeltspil baade overfor Vestmagterne og Tyskerne. Jeg ved godt Papirerne er brændt og Munch flygtet, men jeg spørger Dem igen — som jeg gjorde i Pjecen den 9. April: Hvilke Forhandlinger er der fra Januar i Aar til og med 9. April i Aar ført med den engelske og norske Gesandt?
3. *Lige fra Midten af Januar, til og med den 8. April modtog De og Munch den ene Oplysning og Advarsel efter den anden. De brød Dem fejl om dem alle — fortsatte blot Rænke- og Dobbeltspillet.*

4. *Rigsdagens Vedtagelse den 19. Januar om at forsvare vort Land var et bevidst Forsøg paa at skjule de virkelige Forhold for det danske Folk — derfor en Nedværdigelse af hele det danske Folkestyre. De og Munch misbrugte paa det groveste Rigets Grundlov og Folkets helligste og dybeste Følelser. De Partier, der dengang vidste Besked og støttede Dem og de Partier, der nu faar Besked og alligevel fortsat støtter Dem, er Deres og Munchs Medskyldige.*
5. *Fra 5. April vidste De og Munch nøjagtigt hvad der vilde overgaa vort Fædreland. De underrettede ikke det danske Folk — De satte Dem ikke i Forbindelse med Tyskland for at afværge Katastrofen. Begge Dele havde været Deres Pligt!*
6. *De bestemte Dem i god Tid i Forvejen — De vidste jo hvad der vilde ske — til ikke at yde dansk militær Modstand mod den tyske Besættelse.*

Det anklager jeg Dem ikke for. Det havde simpelthen været en frygtelig Forbrydelse ovenpaa Deres øvrige Forbrydelser mod vort Fædreland og Folk, men

Jeg anklager Dem for overlagt Mord paa unge danske Mænd — Dem, Dr. Munch og Systemet.

Den 10. April talte De i Danmarks Rigsdag. Ulykken — som De var Skyld i — havde da lige ramt vort Fædreland. Ligene af de unge, tapre Danske var næppe nok blevet kolde. De sagde:

»Tryghedsfølelsen blev afbrudt, da der i Nat blev forebragt Udenrigsministeren en Meddelelse om, at den »tysk—danske Grænse var overskredet af tyske Tropper.«

Det er en bevidst løgnagtig Fremstilling i en dødsensalvorlig Stund.

De vidste i Forvejen, hvad der vilde ske. Det var Dem og Munch, der allerede den 8. April havde bestemt at de unge danske Mænd skulde dø — for at De og Systemet kunde vildføre det danske Folk.

Hvorfor gav De ikke den 8. April Ordre til at Hæren ikke maatte yde Modstand — ligesom Grænsegendarmeriet!

De og Munch og Systemet har fortsat vildført det danske Folk efter den 9. April. I Aarhustalen udtalte De den 3. ds.

Det var en dybt alvorlig Oplevelse, da den tyske Udsending om Morgenen (den 9. April) Kl. 4 meldte sig med en Meddelelse om, at Tropper nu marcherede ind i Landet og med Opfordring til at lade dem passere. Der var kun Minutter levnet til Overvejelser.

De lyver Hr. Statsminister! Jeg gentager: De vidste hvad der vilde ske. *De ventede paa den tyske Udsending.* I samme Øjeblik han kom, begyndte Myrderiet af unge danske Mænd paa Grund af de Dispositioner De og Dr. Munch havde truffet *senest Dagen* i Forvejen.

At Tabene ikke blev større kan vi takke tyske Soldaters hensynsfulde Optræden for.

De har udtalt, at De var „lykkelig“ ved den Afgørelse, De traf — ikke som paastaaet den den 9. April — men i Dagene forud.

Hr. Statsminister:

Jeg anklager Dem som dansk Mand overfor det danske Folk og — over Gravene af de unge danske Mænd — for Historiens Domstol —.

Der klæber dansk Broderblod ved Deres, Dr. Munchs og Systemets Fingre — Blod, der kræver Hævn.

Danske Landsmænd!

*Jeg spørger: D e t Thorvald Stauning har gjort.
D e t Munch har gjort. D e t Systemet er ansvar-
lig for — hedder det ikke paa Dansk:*

Landsforrædderi! — oplagt Mord — ??

Danske Mænd og Kvinder!

Jeg beklæder intet Embede, fører ingen Kommando, har ikke faaet overdraget nogen Mission. — *Men Besked ved jeg.*

Jeg gentager: Det drejer sig ikke om Hævnfølelse overfor Fortiden. Det drejer sig om *Renhed i vort offentlige Liv i Danmarks Skæbnestund*. Der er ikke og har ikke været Tale om Konspirationer, »udenlandske Metoder« o. s. v. — ikke om nogen »Naziregering« el. lign.

Der har kun været forlangt, at Stauning og hans Mænd skulde forsvinde ud af vort offentlige Liv, indtil en Dom kunde fældes under frie Forhold.

Det har ikke været muligt at faa Magthaverne til at *være saa anstændige frivilligt at gøre dette* —

derfor afsløres Forræderiet n u!

Stauning kan dementere! — Ja, kan han nu det og vil man tro ham?

Dr. Munch er flygtet, saa han kan ikke fortælle noget, og Papirer er der brændt baade i det danske Gesandtskab i Berlin og paa Slotsholmen, men —

kan Stauning dementere sin Radiotale den 1. Januar, kan han dementere Alarmeringen den 7. Januar og kan han dementere Regeringens Forholdsordrer til Generalkommandoen den 8. April? — Nej!

Og *selve* Begivenhederne den 8. April og Regeringens Op-træden og Handlemaade denne Dag er *tilstrækkelig* Dokumentation for Sandheden af, at Stauning og Munch vidste Besked og kynisk

lod unge danske Mænd myrde den 9. April.

Der hviskes saa meget i Krogene om, at Tyskland vil »gøre Danmark til et Protektorat«. Jeg er sikker paa, disse Rygter kun er Sladder. Hvis jeg troede, at Tyskland var kommet herop for at knægte os eller udslutte vor Frihed, vilde jeg være den første til at rejse Kamp mod Tyskland.

Saadanne »Protektoratsrygter« er imidlertid farlige, og ogsaa derfor har jeg saa indgaaende udredet Aarsagerne til den tyske Besættelse.

Som ærlige Danske maa vi erkende, at *vort* Lands Politik førte os ud i Besættelsen. I denne Selverkendelse ligger Udgangspunktet for Arbejdet paa at *generhverve vor Frihed.*

Derfor er det en ny og frygtelig Forbrydelse af Regeringen og Systemet, at den ikke har oplyst det danske Folk om Sandheden e f t e r den 9. April.

Tyskerne *vil* ikke Protektoratet. — De har ærligt holdt deres Løfte til os den 9. April, men —

vi satte vor Værneret over Styr denne Dag, fordi vi blev regeret af Landsforrædere, og et Land, der har mistet sin Værneret ved egen Skyld, er ikke mere noget frit Land.

Vi er nu ogsaa ved at miste vor *indre* Frihed — igen ved egen Skyld. Faktisk har Tyskland indtil Dato gjort

den mest effektive Indsats til Bekæmpelsen af den danske Arbejdsløshed — skaffet ca. 20.000 Mand i Arbejde i Tyskland.

Et Land, der militært maa overlade til et andet Folk at beskytte sin ydre Frihed og som ogsaa maa lade Fremmede ordne sin Arbejdsløshed, fordi vi ikke selv vil gaa de rigtige Veje —

Det Land er faktisk Protektorat —

Det er Regeringen og Systemet, der mod Tysklands Ønsker og uden vort Folk forstaar det undergraver det danske Riges Selvstændighed.

Det er ikke Tyskland, der hindrer os i at diskutere den 9. April og hvad der skete forud.

Dette skal her een Gang for alle slaas fast.

Det er Regeringen og Systemet, som misbruger Tyskernes Tilstedeværelse til at *hindre*, at disse Begivenheder omtales —

for at dække over egen Skyld.

Charlottenlund, 16. November 1940.

Preben Wenck.

